

Chuyện Ái tình Áo Quê

REVIEW BY

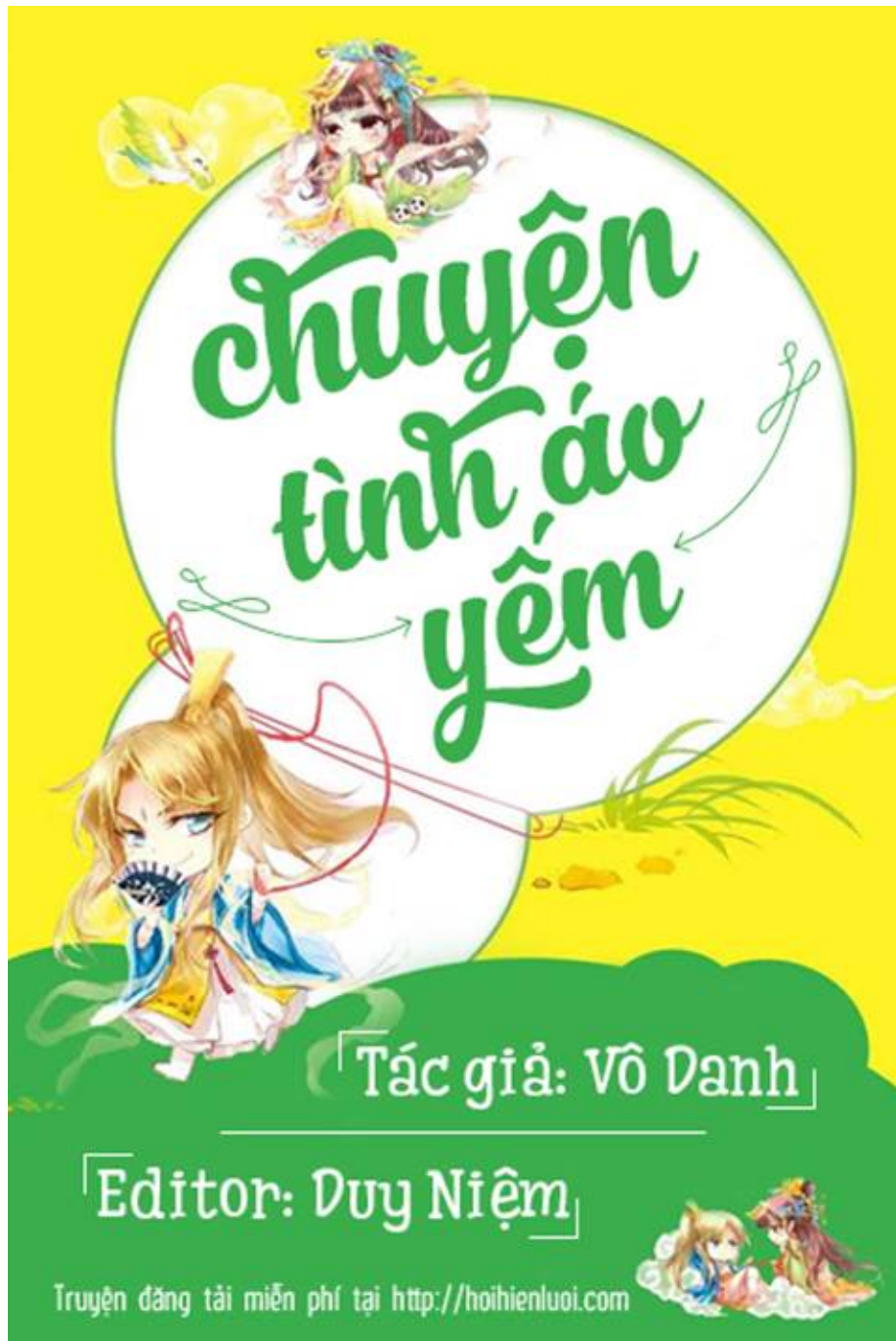
TÀ THẦN

Vô
DANH

CHUYỆN TÌNH ÁO YẾM

Tên gốc: Nương tử, ta muốn dụ dỗ nàng.

Tác giả: Vô Danh

Chỉnh ngữ: Duy Niệm

Bìa: Ốc

Số chương: 8

Ebook: Thanh Na

Nguồn edit và ebook: www.hoihienluoi.com

MỤC LỤC

Tóm tắt

Chương 1: Gởi tặng quan tài

Chương 2: Sở thích bất lương

Chương 3: Khám phá

Chương 4: Đa Bảo, làm nương tử ta đi

Chương 5: Nhập môn

Chương 6: Di nương

Chương 7: Tái giá

Chương 8: Áo yếm

Tóm tắt:

Không biết lúc nào đàn ông phúc hắc lại trở nên nổi tiếng, phần đông nữ tử đều muốn lấy một người chồng trả trư ần cạp. Cho nên lần này, nữ chính gặp phải một người đàn ông cực phẩm.

Chương 1: Gởi tặng quan tài

Nguyên nhân Khanh Đa Bảo và Sử Quảng Thụy kết thù kết oán nói ra rất dài dòng.

Đại khái là bà mai Khanh Đa Bảo phát hiện Sử Quảng Thụy, người đàn ông mà nàng muốn làm mai cho, có sở thích không muốn người khác biết đến. Vì vậy hai người mới kết thù kết oán.

Đường Châu có ba cái nhiều: nhiều gỗ quan tài, nhiều nam nhân độc thân, nhiều bà mai. Thứ hạng trước sau này đều có nguyên nhân. Bởi vì Đường Châu có nhiều gỗ quan tài, cho nên đa số nam nhân dẫn thân vào nghề làm quan tài. Rất nhiều nữ tử cho rằng cả ngày tiếp xúc với quan tài là điềm không may, cho nên không thích thành thân với nam nhân Đường Châu. Cũng bởi vì lý do này mà có rất nhiều bà mai cư trú ở Đường Châu. Khanh Đa Bảo chính là một trong những bà mai trẻ tuổi ở nơi này.

Mà Sử Quảng Thụy chính là đàn ông Đường Châu chính cống.

Vì phải giải quyết chuyện chung thân đại sự của mình, Sử Quảng Thụy cúi đầu cung kính với Khanh Đa Bảo, mang một cỗ quan tài thượng hạng đến làm khách nhà Khanh Đa Bảo, tuyên bố muốn ‘Tam Cổ Mao Lư’.

*Tam Cổ Mao Lư’: ba lần đến mời; dựa trên điển tích Lưu Bị đích thân ba lần đến lều cỏ của Gia Cát Lượng để mời bằng được Gia

CátLượng ra giúp, lần thứ ba mới gắp, ý nói chân thành, khẩn khoản, năm lần bảy lượt mời cho kỳ được.

Khanh Đa Bảo nhìn cỗ quan tài, đầu óc choáng váng, mắt hoa: “Người bán quan tài mà cũng muốn làm Lưu Bị!”

Hắn lên tiếng, vẻ mặt còn rất chân thành, nói: “Gỗ quan tài này rất tốt, chống côn trùng, còn có mùi thơm. Người nằm xuống tuyệt đối sẽ cảm giác rất thoải mái.”

“Người đây chính là nguyên rủa ta chết sớm! Người đi đi, ta sẽ không làm mai cho người.” Nàng hung hăng nói.

Sử Quảng Thụy iu xiu bỏ đi. Hôm sau lại mang tới một cái rương, mở rương ra, toàn là màu vàng óng ánh, chói mắt Khanh Đa Bảo.

Nàng chép miệng hỏi: “Này, Sử Sử Sử... Sử công tử, tất cả những thứ này đều là cho ta?” Khanh Đa Bảo giang tay ra, ngồi chồm hồm xuống, ôm cái rương không buông. Trong mắt của nàng đâu còn hình bóng ‘ngọc thụ lâm phong’ này của Sử Quảng Thụy nữa chứ?

Thành thật mà nói, dáng dấp của Sử Quảng Thụy không giống như những nam nhân suốt ngày quanh quẩn bên quan tài. Nếu hắn đứng yên một chỗ không nói lời nào, nhất định sẽ khiến người ta lầm tưởng hắn là quý công tử tài hoa hơn người. Chính Khanh Đa Bảo cũng kìm lòng không được thốt lên một câu trong lần đầu tiên gặp gỡ Sử Quảng Thụy: “Sử công tử, dáng dấp của người xinh đẹp giống như vàng lượng ấy!”

Sử Quảng Thụy mỉm cười: “Kính xin bà mai Khanh giúp đỡ chuyện chung thân đại sự của ta.”

Nhất thời, Khanh Đa Bảo cao hứng vạn trượng, vỗ đùi mình một phát, ngửa đầu nói: “Ngài yên tâm!”

Đợi đến lúc Khanh Đa Bảo đòi đồng vàng kia giấu dưới giường, nằm trên giường vui sướng, lăn qua lăn lại, nàng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề. Nếu như nàng không thể kiếm được vợ cho Sử Quảng Thụy, nguyên cả đồng vàng này phải trả lại cho Sử Quảng Thụy...

Vấn đề chủ yếu làm trở ngại nàng hoàn thành nhiệm vụ chính là: Sử Quảng Thụy có sở thích bất lương.

Nỗi lo âu này khiến nàng mất ngủ mấy đêm, lúc nhìn gương để dán nốt ruồi đen bà mai lên mặt cũng dán không được.

Chương 2: Sở thích bất lương

Sở thích bất lương của Sử Quảng Thụy là gì? Ôi... nàng thật sự không muốn nói ra... Nói ra rồi làm sao có cô nương nào nguyện ý gả cho hần đây? Khanh Đa Bảo vừa sàng lọc tranh họa của các cô nương thích hợp với Sử Quảng Thụy, vừa ngâm ngâm thở dài.

Mà Sử Quảng Thụy lại không hề hổ thẹn vì sở thích bất lương của mình, chỉ ngay vào các bức họa kia, hỏi Khanh Đa Bảo: “Có thể nhìn thấy tranh vẽ áo yếm của các nàng không?”

Đúng rồi, không sai! Sở thích bất lương của Sử Quảng Thụy chính là ưa thích cất giữ áo yếm! Khanh Đa Bảo tự xưng mình kiến thức rộng rãi, trộm áo yếm đã gặp qua, nhưng chưa từng gặp phải người có sở thích áo yếm.

Khanh Đa Bảo vỗ trán nói: “Muốn áo yếm thì sau này hãy nói. Bây giờ nói ra thì có ai đồng ý làm nương tử của ngươi?” Dứt lời, không khí trầm lặng. Khanh Đa Bảo ý thức được lời nói của mình không được thỏa đáng, đang tính quay đầu lại nói xin lỗi, lại nhìn thấy Sử Quảng Thụy nhìn mình một cách hứng thú.

“Thì ra nốt ruồi đen của bà mai Khanh là giả.” Sử Quảng Thụy đưa tay kẹp món đồ từ trong tay nàng, sau đó nhìn chăm chăm nốt ruồi đen trên tay, nghiêm túc nói: “Đề nghị với ngươi, đừng nên dán nốt ruồi đen nữa. Nếu có ngày nốt ruồi rớt trên áo yếm, như vậy nhìn sẽ không đẹp.”

Mém chút nữa Khanh Đa Bảo nhin không được, đập chết Sử Quảng Thụy.

Sử Quảng Thụy này vừa có một người mẹ kế xấu xa, cản trở hôn sự của hần, vừa có sở thích bất lương, nàng nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ cảm thấy phải có cô nương thật lòng thích hần mới đồng ý gả cho hần mà thôi. Vì vậy, nàng nghĩ ra kế sách giao dịch thầm kín, điều tra hành tung của những vị cô nương nàng cảm thấy vừa ý, dẫn Sử Quảng Thụy chạy ngược chạy xuôi, tạo ra cơ hội vô tình gặp gỡ.

Nhón nha nhón nháo trên đường phố sầm uất, nàng bắt Sử Quảng Thụy mặc bộ đồ tím nhạt, trường sam trang nhã, thông thả bước đi. Nàng nhìn hần từ phía xa, quả nhiên hần giống như hạc đứng giữa bầy gà, nhanh nhẹn phong độ! Đúng như dự đoán, có mấy vị cô nương đã bị nghiêng đổ. Khanh Đa Bảo đang phấn khởi, Sử Quảng Thụy lại cau mày nói: “Mặt mày ngu ngốc, ta không muốn.”

Khói chiều bao phủ mặt hồ, thuyền con xinh đẹp lắc lư. Sử Quảng Thụy một thân hoa phục xanh nhạt, giả vờ dỗi mắt nhìn về dãy núi xa xa. Mà Khanh Đa Bảo thì mặc một bộ nam trang màu nâu, đau khổ lắc lư cây sào.

Cô nương động lòng không ít, nhưng Sử Quảng Thụy lại cứ soi mói: “Thẩm mỹ của các nàng không giống như ta, ta không muốn.”

Nàng khuyên nhủ: “Nữ nhân mặc đẹp để người chiêm ngưỡng, sau này người muốn các nàng mặc yếm nào lại chẳng được.”

Sử Quảng Thụy nổi chứng bướng bỉnh: “Nói không muốn là không muốn!”

Đúng lúc này, một bóng áo đỏ phi thân tới, mũi chân chạm nhẹ lên mặt hồ, trong chốc lát đã đáp lên thuyền con. Người này không biểu lộ cảm xúc, cao lớn oai phong, ngón tay hơi động, có phong thái của một đại hiệp. Khanh Đa Bảo đang nhìn ngây người, đột nhiên bị một luồng sức mạnh đánh tới, rơi vào trong hồ.

Nước hồ ‘lỗm bõm’ đập vào mũi của nàng, nàng bị sặc tới mức thở không được, mơ hồ cảm thấy có người ôm nàng bơi đi. Nàng ra sức phản kháng, rồi đột nhiên đầu bị đập một cái, hôn mê bất tỉnh.

Đến khi nàng tỉnh lại, khuôn mặt tuần mỹ của Sử Quảng Thụy đập vào mắt của nàng. Cặp mắt xinh đẹp giống như đỉnh bạc kia hơi nheo lại, nhìn nàng không chớp mắt, ánh mắt dần dần mơ màng. Thấy Khanh Đa Bảo tỉnh lại, Sử Quảng Thụy giật mình kinh ngạc, sau đó ho khan một tiếng, ngồi thẳng người nói: “Người kia tới là để giết ta, cho nên ta liền ôm người nhảy xuống nước tẩu thoát.”

Thì ra nam nhân tuần tú kia lại là sát thủ!

Chương 3: Khám phá

Nghe nói tên sát thủ này là do mẹ kế của hắn phái tới giết Sử Quảng Thụy. Từ năm hắn mười lăm tuổi đã bị đuổi giết cho đến tận bây giờ. Bên đồng lửa đom đóp vang dội, Khanh Đa Bảo đột nhiên phát hiện trên người mình ướt nhẹp. Nàng ngồi bật dậy, nhìn thấy Sử Quảng Thụy đã cởi hết áo, chỉ mặc quần ngồi bên cạnh đồng lửa. Y phục của hắn treo một bên. (**Treo một bên chia cách hai người đẩy các nàng ạ!)

Thân hình hắn khác xa với bề ngoài của hắn khiến người ta có cảm giác lạ lẫm. Bắp thịt hắn cân đối, mang lại một loại cảm giác chặt chẽ. Hậu tri hậu giác, Khanh Đa Bảo mới cảm thấy hắn không xem nàng như một nữ nhân, bởi vì hắn dám cởi trần trước mặt nàng...

“Người lấy áo của ta khoác lên người đi, coi chừng bị lạnh.” Từ ngày quen biết Sử Quảng Thụy, đây là lần đầu tiên Sử Quảng Thụy nói ra một câu thân mật như thế. Khanh Đa Bảo cảm giác mình không thể phụ lòng một câu nói như vậy, cho nên ngoan ngoãn làm theo. Dĩ nhiên, chuyện này không quan hệ đến việc nàng nhảy mũi mấy lần.

Nàng bị sự cao hứng nhất thời của Sử Quảng Thụy làm cho tâm thần mê muội, cảm thấy hắn cũng có thể là người uống rượu tâm tình, vì vậy liền gạt y phục của hắn qua một bên, cùng hắn trò chuyện cho qua thời gian. Thật ra thì nàng đã từng biết hắn... hắn được đưa tới trường nội trú, đến năm mười lăm tuổi mới được phụ thân đón về nhà. Ăn chơi hết mấy năm, đến tận bây giờ mới nói tới chuyện hôn nhân. Chẳng qua, đối với sở thích yêu yếm của hắn, nàng cảm thấy kinh ngạc. Vì sao hắn lại có sự ‘mê luyện’ như vậy đối với áo yếm?

Sử Quảng Thụy ngượng ngùng nói thật với nàng: “Khi còn bé, ta rất hâm mộ Ngưu Lang Chức Nữ. Có một lần, ta thấy có một tiểu nữ nhi đang tắm trong hồ, ta đã lấy trộm y phục của nàng. Sau đó ta phát hiện, ngoại trừ áo yếm ra, những thứ khác đều giống như đồ của tiểu nam nhi mặc, cho nên đã giữ lại áo yếm.”

Khanh Đa Bảo cảm thấy sấm sét âm âm, mồ hôi lạnh chảy từ trên trán xuống.

“Ta giống như Ngưu Lang gì đó, nhưng lại không có sự may mắn của Ngưu Lang, không có Chức Nữ nguyện ý theo ta đi hết quãng đời còn lại.”

Ngay cả nàng là bà mai, cũng không thật tâm thật ý làm mai cho hắn! Hình như trong lòng nàng có chút áy náy.

Nàng len lén vén vạt áo của hắn ra nhìn hắn. Tướng mạo hắn tuấn tú, nhưng không rành thế sự. Nghe nói xin lỗi phải mang quà lễ, nàng liền nghĩ đến quan tài thượng hạng ở trong nhà, nhưng lại không muốn mất đi chiếc quan tài báo điềm may mắn này.

Nàng bị dọa buột vạt áo xuống, không nhin được cúi đầu nhìn áo yếm tím xanh của mình... Nàng oán hận nói: “Người phải quên đi chuyện ngày hôm nay cho ta!”

“Được thôi, chỉ cần người cho ta áo yếm của người.”

Không phải đưa cho hắn là chấp nhận giao dịch hay sao? Nàng không đàn như vậy! Đột nhiên nàng phát hiện, mặc dù nàng khéo ăn khéo nói, nhưng vẫn bị thua trong tay của Sử Quảng Thụy. Y phục bắt đầu khô, nàng bắt đầu mặc vào, vừa mặc vừa có cảm giác không phục: “Này, ngốc tử, ngươi có biết hay không, bộ dạng vừa rồi của ta là chỉ để cho tướng công tương lai của ta nhìn! Ngươi nhìn lên thì phải chịu trách nhiệm với ta, lấy ta làm vợ.”

Sử Quảng Thụy thản nhiên nói, giống như chả có chút quan tâm nào: “Được.” Dừng một chút, hắn nói tiếp, “Vậy ngươi có thể đưa áo yếm đó cho ta không?”

Đột nhiên quần áo chia cách hai người bị vén lên, Sử Quảng Thụy nửa thân trên trần trụi nhìn sang dò xét bên này, ánh mắt nhìn chằm chằm áo yếm của Khanh Đa Bảo. Khanh Đa Bảo bị dọa sợ, ngã ngửa người ra sau, mà Sử Quảng Thụy thì giống như không chậm hiểu, cảm thấy có gì đó không đúng. Hắn nói: “Thì ra áo yếm mặc trên người lại đẹp mắt như vậy.” Dứt lời, hắn lui trở về.

Khanh Đa Bảo tức giận đến trào nước mắt, rồi lại nghe Sử Quảng Thụy nói; “Này, cho ngươi cái này. Ngươi đưa cái đang mặc trên người cho ta.” Hắn đưa bàn tay qua, trong tay cầm một cái yếm. Chẳng lẽ hắn luôn mang trên người một cái áo yếm sao?

“Khụ khụ... Thật ra thì ta rất thích ngươi.” Nàng nghe Sử Quảng Thụy nói, “Ngươi rất ngay thẳng, lại can đảm. Mặc dù ngươi khinh bỉ ta có sở thích áo yếm, nhưng cũng không thật sự tôn kính mà không thể gần gũi.”

Thần xui quỷ khiến, nàng lại trao cái yếm của mình cho người ta.

Chương 4: Đa Bảo, làm nương tử ta đi

Khanh Đa Bảo không nghĩ tới vì một cái yếm mà Sử Quảng Thụy muốn thành thân với nàng. Hắn rầm rầm rộ rộ trở về nhà, nhờ Sử lão gia bàn chuyện thành hôn với nàng. Sử lão gia kín đáo gọi nàng đến Sử phủ trò chuyện, nói nếu nàng gả vào nhà, Sử Quảng Thụy sẽ không được chia một phần gia sản nào. Nàng vừa mới ra khỏi phòng khách thì bắt gặp Sử phu nhân đang nghe lén.

Sử phu nhân đang phẩn khởi, kéo nàng sang một bên, thấp giọng nói: “Đa Bảo giỏi, so với Cảnh Hằng, người thật có bản lĩnh! Ha ha, để tên tiểu tử chết bầm kia không phân được gia tài!” Giọng nói của Sử phu nhân bén nhọn, xiết chặt tay của Đa Bảo, để lại vết đỏ trên tay nàng. Lòng nàng đau nhói như bị kim đâm, nhưng lại không hiểu vì sao.

Cảnh Hằng chỉ là tên sát thủ hôm đó đuổi giết hắn tới cửa, mà nàng là tay chân của Sử phu nhân phái tới phá hoại hôn sự của Sử Quảng Thụy. Thật ra nàng không phải là bà mai gì, chẳng qua là bởi vì kinh tế trong nhà rơi vào khốn cảnh, nàng phải ra ngoài nương tựa người dì, mà dì của nàng chính là Sử phu nhân.

“Đa Bảo, ngươi còn phải giúp ta một lần nữa.” Sử phu nhân thấp giọng nói, “Lúc trước mẫu thân nó có rất nhiều của hồi môn, lúc chết đi lại cất giấu ở đâu không biết! Ngươi giúp ta tìm những của hồi môn này nhé! Ta sẽ không bạc đãi ngươi.” Ánh mắt mù ta tràn đầy vẻ tham lam.

Lúc nhỏ nàng luôn gần gũi với người dì này, nhưng lại không ngờ bộ mặt thật của dì lại như vậy. Khanh Đa Bảo cúi đầu, dù thế nào đi nữa, dì cũng không nên sai người đuổi giết Sử Quảng Thụy.

Tạm biệt dì trở về nhà, Khanh Đa Bảo phát hiện ánh sáng lấp lóe chiếu ra từ khung cửa sổ, mùi thức ăn nhẹ nhàng thoảng bay ra ngoài. Nàng ngơ ngác đứng tại chỗ, một bóng dáng cao lớn lững thững từ bên trong bước ra, nhìn nàng, hơi mỉm cười nói: “Ta làm thức ăn chờ ngươi đây!”

Sử Quảng Thụy là một người tuyệt thế, lúc cười giống như con cháu dòng dõi quý tộc, lúc nói chuyện lại đích thực là một tiểu lưu manh không biết thế sự. Lúc ăn cơm, hắn nói: “Áo yếm ta cất giữ nhiều năm như vậy cũng đã đưa cho ngươi, tại sao ngươi không mặc cho ta xem?” Khanh Đa Bảo nghe xong, thiếu chút nữa là cắt đứt đầu lưỡi.

Nàng suy nghĩ một chút, nói: “Ta sẽ không mặc. Ngươi giữ lại cho nương tử của ngươi mặc đi.” Nàng kể lại toàn bộ câu chuyện Sử lão gia tới tìm nàng nói chuyện, bỏ đi đoạn gặp gỡ với người dì.

“Ta không muốn gả cho một người không có một chút của cải.” Nàng nói.

Nhất thời không khí có chút yên lặng, môi hắn mấp máy, sau một hồi cũng không nói nên lời. Nàng nhìn mắt hắn, trong lòng có chút áy náy. Nàng không thể làm Chức Nữ của hắn, cho dù không có những lời nói của Sử lão gia, nàng cũng không thể nào làm Chức Nữ của hắn.

Mặc dù không có duyên làm phu thê, nhưng vẫn có thể làm bằng hữu. Đương nhiên Sử Quảng Thụy cũng muốn như vậy. Hấn thường đi tìm Khanh Đa Bảo, lúc thì lấy cớ mua cho nàng một cái áo yếm, lúc thì muốn làm thức ăn cho nàng, hấn còn dạy nàng gảy bàn tính.

Hấn còn khoe khoang: “Trên thương trường, ta chưa từng phải đối thủ! Nói cho người biết, ta tự mình gây dựng lên một loạt cửa hàng dây chuyền buôn bán quan tài. Việc làm ăn khá khá, ta có thể tranh cao thấp với phụ thân ta rồi.”

“Ồ, tại sao không nói cho ta biết! Nếu người nói chuyện này cho ta biết lúc người muốn tìm vợ, chuyện chung thân của người sẽ dễ dàng rất nhiều!” Khanh Đa Bảo vừa dứt lời, trong lòng có chút không được tự nhiên. Nàng không muốn hấn nhắc tới chuyện hôn sự, nếu như vậy thì nàng không thể gặp mặt hấn thường xuyên rồi. “Cửa hàng này tên gì?”

“Cửa hàng quan tài Cát Tường.” Sử Quảng Thụy khẽ cụp mắt xuống, lúng túng nói: “Đó là tài sản mẫu thân ta liêu chết lưu lại vì ta.”

Nàng nhìn người nam nhân nói chuyện lưu manh, tướng mạo anh tuấn này đề xuất một cách ngây ngô.

Đường cong quai hàm của hấn rõ ràng, giọng nói trung thực, mang theo sự vui vẻ, ánh mắt của hấn giống như nước mặt hồ phản chiếu...

Lúc hắn uống rượu, gò má lại hơi ửng hồng, tuấn tú đẹp trai, Khanh Đa Bảo nhìn một hồi liền ngây người ra.

Sử Quảng Thụy ngồi trước mặt nàng, hơi nghiêng về phía trước, vừa mở miệng ra đã nghe toàn mùi rượu: “Đa Bảo, Đa Bảo, người thật xinh đẹp...” Hai tay hắn chạm lên vai nàng, một luồng cảm giác tê tê đại đại bắt đầu từ tai của nàng chạy thẳng đến lòng bàn chân.

“Đa Bảo, nàng làm nương tử ta đi!”

“Đa Bảo!” Hắn lắc lắc vai nàng, “Đa Bảo Đa Bảo Đa Bảo!”

Một vật gì đó rơi ra từ trong ngực của hắn, là một áo yếm màu tím xanh. Ánh mắt của nàng nóng lên, cúi đầu nhặt lấy... Hôm nay, thật ra nàng đã làm một chuyện rất xấu xa. Vì đoạn tuyệt quan hệ với người dì, vì phải đền bù khoản tiền mà người dì đã cho nàng, cuối cùng nàng đã làm ra một chuyện rất xấu. Thế nhưng hắn hoàn toàn không biết, bị nàng dụ dỗ uống rượu ở chỗ này. Nhất định hắn sẽ không biết, hiện tại, Sử phủ người chết ngựa đổ, Sử lão gia đang căm tức nhìn chăm chăm cửa hàng quan tài Cát Tường.

“Đa Bảo... mặc yếm...” Hắn cười hì hì, áp sát nàng. Nàng không cự tuyệt.

Chương 5: Nhập môn

Khi nàng tỉnh lại, Sử Quảng Thụy đang cười hì hì nhìn nàng, nói: “Chúng ta đã là phu thê chân chính, nàng phải gả cho ta rồi!” Dừng một chút, hắn nói, “Cho dù phụ thân ta không phân chia tài sản cho ta, nàng cũng không cần lo lắng, ta vẫn còn cửa hàng quan tài Cát Tường!”

Khanh Đa Bảo ôm vai hắn, thấp giọng nói: “Cho dù chàng có nghèo đi nữa ta cũng nguyện ý chịu đựng với chàng.” Dì đã đồng ý không nói cho người ngoài biết quan hệ của bà và nàng. Nàng có thể toàn tâm toàn ý gả cho hắn, làm Chúc Nữ của hắn rồi. Dù hắn có nghèo khổ khó khăn, nàng cũng sẽ không rời xa hắn.

Đương nhiên Sử Quảng Thụy cảm động chưa từng có, sờ sờ lỗ mũi nói: “Đã nghe nói qua, cô nương nhà ai trở thành phu thê chân thật với nam tử nhà nào thì sẽ một lòng một dạ. Quả nhiên là thật.”

Sử Quảng Thụy vì nàng, quỳ gối một ngày một đêm trước chánh phòng của Sử gia. Rốt cuộc Sử lão gia cũng chấp nhận chuyện chung thân của hắn và nàng. Chuyện này là do Sử phu nhân len lén sai người nói cho nàng biết. Chuyện này vốn là chuyện khiến người ta rất cao hứng, nhưng không hiểu sao nàng lại có cảm giác bất an. Nàng bắt đầu cảm thấy Sử Quảng Thụy không còn bộ dạng thân thiết với nàng như trước kia, là thích nàng.

Sử Quảng Thụy cảm thấy oan ức cho mình, tự biện bạch, ôm nàng an ủi: “Đừng sợ, ta sẽ không phụ lòng nàng.” Thậm chí Sử Quảng

Thụy còn không để cho nàng may vá thêu thùa, hấn chỉ muốn nàng thanh thản an lòng đợi tới ngày cưới.

Nhưng cho dù như thế, trong lòng nàng vẫn thấp thỏm lo âu, giống như lỗ hổng trên song cửa giấy, càng ngày càng xé ra to vì gió lớn thổi qua... Cho dù Sử Quảng Thụy trấn an săn sóc nàng cách nào cũng không thể vá lại lỗ hổng đó. Cho đến khi nàng mặc giá y đỏ thẫm vào, đắp khăn voan lên...

Chung quanh rối loạn, tân khách như nước chảy, bà mai ở bên người nàng nói lời may mắn. Khó khăn lắm nàng mới vượt qua được chậu than...

“Ồ, tại sao chú rể không mặc hỉ phục?” Bà mai bên cạnh giật mình hỏi. Khanh Đa Bảo lập tức khấn trương, xiết lấy tay bà mai. Sử Quảng Thụy này nha, không phải thấy hỉ phục quá đỏ, không hợp thẩm mỹ của hấn nên không mặc chứ hả... Dầu gì cũng là ngày đại hỉ của bọn họ mà!

Khanh Đa Bảo giận đến mức muốn vén khăn voan lên mắng hấn. Nhưng hôm nay là ngày đại hỉ, nàng cũng muốn ở đời với hấn, không muốn gây ra rủi ro.

Chung quanh bàn tán ầm ĩ, nàng dần dần nghe được giọng nói của dì, trách cứ Sử Quảng Thụy: “Mau đón tân nương tử vào cửa đi, đừng lại trước cửa như vậy là điềm xấu!”

Chẳng hiểu tại sao, Sử Quảng Thụy rất kiên trì, nói: “Thái thái, như vậy không hợp quy củ!”

Khanh Đa Bảo tức giận muốn ngắt đi, Sử Quảng Thụy này thật không hiểu chuyện hay là giả vờ không hiểu...

Sử phu nhân tức giận, nói: “Tại sao không hợp quy củ? Người mau nói cho ta hiểu!”

Chung quanh yên tĩnh trở lại. Khanh Đa Bảo nghe được giọng cười của Sử Quảng Thụy: “Bởi vì hôm nay ta cưới vợ thiếp, không phải chánh thê... Người mời nhiều tân khách như vậy giống như ta cưới chánh thê hình như không hợp lễ nghi. Người còn để cho cháu gái của người mặc cát phục đồ thăm... Cái này gọi là cưới hỏi làm chánh thê, trốn đi theo trai làm thiếp, nàng ấy nhất định phải làm thiếp rồi!”

Chung quanh xôn xao hẳn lên! Mắt hạnh của Khanh Đa Bảo dưới khăn voan trũng lớn... Bất an và lo lắng mấy ngày qua giống như một ngọn sóng lớn, đập chết nàng trên bờ cát. Hắn đã biết thân phận của nàng từ lúc nào? Hắn thật lòng thích mình hay là...

“Thái thái, người làm sao vậy? Đừng quá tức giận, hôm nay là ngày đại hỉ của cháu gái và con gả của người.” Giọng nói của Sử Quảng Thụy như tấm gió xuân, “Hôm nay chỉ cần cháu gái của người cưới bỏ giá y đồ xuống trước cửa, ta nhất định sẽ cho nàng nhập môn, vẫn nhận nàng làm thiếp như trước.”

Chung quanh im lặng như tờ, nàng nghe được tiếng bước chân càng lúc càng xa. Nàng biết rõ tiếng bước chân này. Rất nhiều đêm đã qua, nàng dựa lưng trên cửa viện, nghe tiếng bước chân của hắn xa dần... Hắn luôn mang lại nụ cười cho nàng, cho nàng hi vọng tương lai vô tận, cao hứng nói, “Nàng phải gả cho ta”, trịnh trọng nói, “Ta sẽ không phụ nàng”... Mà bây giờ, thoáng cái hắn đã đánh tan tất cả ý tưởng nhớ nhung của nàng!

Nàng đã từng tưởng tượng về mặt của hắn sau khi biết rõ chân tướng, tưởng tượng mình phải làm cái gì để hắn có thể tha thứ cho nàng, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ tới hắn đã sớm biết mọi chuyện, đã đào sẵn một cái hố đợi nàng. Đáng lẽ đây là thời khắc đẹp đẽ nhất cả đời của một cô nương, nhưng của nàng lại coi bỏ giá y trước cửa nhà phu quân trước mặt mọi người.

Chương 6: Di nương

Cho dù khó chịu, cho dù tan nát cõi lòng, nhưng nghĩ lại, nàng lại cảm thấy may mắn. Bởi vì nàng đã mất đi cảm giác áy náy đối với hắn. Nàng đã lợi dụng hắn để nhận sự giúp đỡ của Sử phu nhân, hắn cũng lợi dụng nàng để ép uy phong của Sử phu nhân.

Hắn thừa dịp Sử phu nhân đặc ý vênh váo, tóm lấy mấy tên gián điệp một cách gọn gàng. Nghe nói vì muốn nuốt trọn ‘cửa hàng quan tài Cát Tường’, Sử lão gia giả vờ trao quyền quản lý vào tay của Sử Quảng Thụy. Đột nhiên Sử Quảng Thụy phát lực, bỏ cuộc nhiều năm qua dồn dập kéo tới, đến khi nắm vững thực quyền thì giam lỏng Sử lão gia trong nhà. Tất cả sự vụ của Sử gia đều rơi vào tay của Sử Quảng Thụy.

Hôm nay, khí chất quý tộc của hắn càng tăng lên, mặt mày tỏa sáng, đối đãi với người ngoài và xử lý công việc khiến cho người ta có loại cảm giác ‘Ba ngày không thấy, khi gặp lại có cách nhìn khác xưa’. Khanh Đa Bảo nhìn bộ dáng của hắn, có chút cảm giác không hài hòa. Từ trước đến nay, nàng đều tưởng nhớ một Sử Quảng Thụy ngây ngô kia.

Sử Quảng Thụy mỉm cười ôm nàng vào lòng, nói: “Đa Bảo, chúng ta về phòng.” Hắn mang nàng đến viện của mình, mỗi ngày chăm sóc, giống như chuyện lúc trước chẳng qua chỉ là giấc mộng của nàng. Nàng cũng vứt bỏ bản khoăn qua một bên, chung sống với hắn giống như trước kia.

Chỉ là có người không vui, toan tính tất cả mọi chuyện. Một nha hoàn lạ mặt nói với nàng: “Di nương, Sử phu nhân muốn gặp mặt người.”

Nàng bị chữ ‘di nương’ này đâm xuyên lồng ngực, đẩy nha hoàn ra, chạy đến trước thư phòng của Sử Quảng Thụy, đang muốn gõ cửa, lại nghe được giọng nói của Cảnh Hằng. Giọng nói của Cảnh Hằng vừa cung kính lại nhún nhường, nàng ngây ngẩn cả người.

Lúc trước, nàng phát hiện chuyện Sử Quảng Thụy ưa thích áo yếm là cũng ở tại thư phòng này. Lúc ấy không có ai, cũng không có người giữ cửa, nàng lại có chuyện gấp muốn tìm hắn, liền đẩy cửa ra, nhìn thấy hắn đang thưởng thức một áo yếm. Bây giờ nghĩ lại, chẳng qua đó là lần đầu tiên hắn lợi dụng cơ hội muốn đến gần nàng. Hôm nay, nàng lại đứng trước thư phòng không có người canh cửa, nghe được giọng nói của Cảnh Hằng.

Nàng cảm thấy chịu đựng không nổi sự lợi dụng trong đoạn tình cảm này nữa rồi!

“Rầm” một tiếng, nàng đẩy mạnh cửa vào, đẩy Cảnh Hằng ra ngoài, đóng cửa lại, sau đó nhìn chằm chằm Sử Quảng Thụy một cách hung dữ, nói: “Chàng mà làm vậy nữa, cho dù địa vị của chàng trong lòng của thiếp còn cao hơn cả vàng lượng, thiếp cũng sẽ bỏ chàng mà đi!”

Sử Quảng Thụy cười ha hả, ôm Khanh Đa Bảo đang giùng giàng đặt trên đùi: “Chúng ta không lợi dụng nhau nữa, có được không?”

Khanh Đa Bảo vùi đầu lên cổ hắn, gật đầu như con quạ nhỏ. Tóc nàng đã sớm xõa tung, mềm mại phủ lên thân của hai người.

Sử Quảng Thụy nuốt nước miếng một cái.

Khanh Đa Bảo dịu dàng nói: “Vậy chúng ta có thể... tin tưởng nhau tuyệt đối không?” Nàng không muốn cách hắn một tầng cuộc sống không thể phá vỡ.

Giọng nói của Sử Quảng Thụy trong không khí trầm lắng mang theo chút khàn khàn, nhỏ giọng đáp lại một tiếng ‘được’ rồi ôm ngang người Khanh Đa Bảo, tiến về phía giường. Người trong ngực thấp giọng cự tuyệt, nhưng hắn lại không để ý. Khanh Đa Bảo vội vàng nói: “Thiếp nói tin tưởng nhau tuyệt đối không phải là ý này...”

Hắn cầm tay nàng lên, đưa ngón tay nàng vào miệng cắn một cái, ánh mắt trong suốt lộ ra vẻ giảo hoạt: “Ta biết...” Hắn giải thích sự xuất hiện của Cảnh Hằng.

“Là người nằm vùng của ta đặt bên cạnh Sử phu nhân.” Hắn ôm nàng thật chặt vào lòng, nói: “Hôm nay vốn là ta cố ý để nàng biết được sự hiện hữu của hắn. Ta cũng hi vọng chúng ta có thể tin tưởng nhau tuyệt đối.”

Cho nên từ lúc mới bắt đầu, hắn đã biết nàng đến gần hắn là vì cái gì. Nàng chui vào ngực hắn, mắc cỡ.

Nàng chợt nhớ tới mục đích của mình tìm hấn, nói: “Sử phu nhân muốn gặp mặt ta một lần.”

Đặt từng nụ hôn nhỏ lên vai nàng, Sử Quảng Thụy nói: “Không cần đi gặp, ta không muốn nàng có bất kỳ quan hệ gì với bà ta...” Lần đầu tiên hấn nhắc tới mẫu thân của hấn với nàng. Thì ra mẫu thân của hấn là tiểu thư khuê các, thích Sử lão gia, mang theo của hồi môn gả đến nơi này. Ai ngờ Sử lão gia chỉ coi trọng của hồi môn của bà, lợi dụng của hồi môn của bà phát tài, sau đó quay lưng từ bỏ bà.

“Nàng chỉ cần an tâm đợi ở bên cạnh ta là được rồi.”

Lúc này quả thật là năm tháng bình yên. Nàng lặng lẽ sờ lên bụng mình, nếu như trong này có một tiểu sinh mạng thì tốt biết mấy, như vậy coi như cả nhà trọn vẹn.

Chương 7: Tái giá

Sử phu nhân lại không buông tha cho ý định không muốn gặp mặt của nàng. Có một ngày, bà ta đường đường chính chính dẫn theo nha hoàn bà tử tới viện của Sử Quảng Thụy, gặp Khanh Đa Bảo.

“Mặc dù Sử gia chúng ta không phải là thư hương thế gia, nhưng trưởng tử phải là dòng chính tông. Chúng ta nhất định không để chuyện này xảy ra.” Sử phu nhân nói tiếp, “Ta thấy trong tiệc tân hôn của ngươi, ngươi lại không uống canh tránh thai... Cho nên tới đưa canh trước.”

Bà tử đưa canh tới.

Khanh Đa Bảo cảm thấy hai bên tóc mai đổ mồ hôi lạnh liên tục. Tuy rằng quyền lợi của Sử lão gia bị tước đoạt, nhưng Sử Quảng Thụy chưa cưới chính thê, đương nhiên chuyện hậu trạch vẫn là do Sử phu nhân cai quản... Sử phu nhân hợp tình hợp lý, nàng phải uống chén canh tránh thai này...

Sử phu nhân ghé miệng vào tai nàng, nói thật nhỏ: “Nếu ngươi nghe lời, ta liền phù chánh ngươi.” Khanh Đa Bảo lui về phía sau liên tục mấy bước, trốn tránh sự tiếp cận của Sử phu nhân.

Sử phu nhân tức giận tới mức vỗ mặt bàn, cứng rắn ra lệnh cho bà tử rót cho Khanh Đa Bảo chén thuốc.

“Từ lúc nào Thái Thái lại cai quản cả phòng của ta vậy?” Âm thanh của Sử Quảng Thụy từ bên ngoài truyền tới, thoáng chốc người cũng đã vào cửa. Cảnh Hằng bên cạnh hắn tiến lên ngăn cản chén thuốc trên tay bà tử.

Sử phu nhân nhìn thấy Cảnh Hằng thì tức giận đến mặt mày tím ngắt, bà tử đỡ lấy mới đứng vững được, cố gắng gượng cười, nói: “Trong phòng người không có Thái Thái đoan trang, đương nhiên ta phải trông nom.”

Sử Quảng Thụy chậm rãi nói: “Ta đã xin cưới nhà người ta, bất tự cũng đã xem qua. Thái Thái còn không mau chuẩn bị sẵn sàng chuyện hôn sự của ta. Chuyện của Đa Bảo không cần người cai quản.”

Khanh Đa Bảo không biết Sử phu nhân bỏ đi từ lúc nào, chỉ biết ngơ ngẩn trở về phòng. Mấy ngày kế tiếp, trong phủ bận rộn chuẩn bị hôn sự của Sử Quảng Thụy.

Khanh Đa Bảo trốn ở trong phòng của mình, không có chuyện cần thiết, không ra khỏi cửa. Có một ngày, nàng nghe được nô tỳ khe khẽ nói: “Nghe nói gia thế tân nãi nãi không tốt. Sử thiếu gia mang cả cửa hàng quan tài Cát Tường làm sính lễ cho tân nãi nãi! Vì vị tân nãi nãi này mà Sử thiếu gia tán thành yêu cầu ra ở riêng của Sử lão gia... Nhất định yêu thương tân nãi nãi vô cùng.”

Một nha hoàn khác thì không cho rằng như vậy, nàng ta nói: “Nếu yêu thương vị tân nãi nãi sắp đón vào nhà như thế thì tại sao lại tới phòng di nương mỗi đêm chứ?”

Nàng cũng muốn hỏi tại sao, sấm sét vang dội, đột nhiên nàng nghĩ đến Sử phu nhân: “Nếu người nghe lời, ta liền phù chánh người.” Nàng gãi gãi đầu, đi nhanh trở về thu dọn đồ đạc. Nàng không dám suy nghĩ tiếp nữa, suy nghĩ tiếp nữa có lẽ nàng sẽ muốn trở thành công cụ của Sử phu nhân.

“Đa Bảo, nàng đang làm gì?” Sử Quảng Thụy bước nhanh tới, gạt bỏ đồ nữ trang trong tay nàng, gấp gáp hỏi.

Nàng ngồi xồm xuống nức nở khóc, có chút tan vỡ. Trước kia nàng đã từng nghĩ, nàng và Sử Quảng Thụy thật lòng yêu nhau, cho dù thân phận nàng bất chánh cũng không sao. Nhưng nàng làm gì nghĩ tới, Sử Quảng Thụy lại muốn cưới chánh thê? Cho tới bây giờ, chỉ có chánh thê mới không cho trượng phu cưới thê thiếp, không có thiếp thất không cho trượng phu cưới chánh thê... Chỉ là, nàng tiến lên, chỉ muốn hỏi một câu tại sao.

“Tại sao chàng muốn thành hôn với nữ nhân kia?”

Sử Quảng Thụy ngồi xồm xuống, ôm lấy nàng, nói: “Nàng ấy chính là tiểu cô nương đã bị ta trộm đi áo yếm... Ta phải có trách nhiệm với nàng.” Giọng điệu của hắn thật ngọt ngào, đột nhiên lòng nàng tràn lên cảm giác tan nát.

Vậy thì ai chịu trách nhiệm với nàng đây?

Nàng kiên quyết phải đi, hơn nữa còn phải cắt đứt quan hệ: “Chàng cho ta ... hưu thư đi.”

Chương 8: Áo yếm

“Này, nàng như vậy... khiến cho ta...” Sử Quảng Thụy vừa giúp nàng lau nước mắt, vừa đỡ nàng ngồi lên giường.

“Chàng lập tức viết ngay! Viết xong thiếp sẽ đi!”

Sử Quảng Thụy than một tiếng, rồi quả thật viết liền một lá hưu thư.

Nàng cầm hưu thư, ngay cả đồ trang sức cũng không thu thập, chạy thẳng ra ngoài cửa viện. Sử Quảng Thụy kéo nàng lại, nói: “Ta gọi kiệu đưa nàng trở về.” Không giải thích thêm lời nào, hất ra lệnh cho Cảnh Hằng và nha hoàn hầu hạ nàng thường ngày đưa nàng về nhà.

Hắn quả thật giam lỏng nàng. Liên tiếp hai ngày, nàng không được bước chân ra khỏi cửa, nàng ăn cái gì cũng không vừa miệng.

Sáng hôm sau, nàng bị nha hoàn bà tử đánh thức dậy, ăn mặc giống như tân nương. Nàng ta còn bắt nàng mặc lại giá y ngày đó nàng cởi bỏ trước cửa Sử gia!

“Làm gì vậy?!” Nàng giằng co mãnh liệt

Nha hoàn cười hì hì, đưa một cái bao lên cho nàng nhìn, nói: “Gia nói, người xem xong sẽ hiểu.”

Nàng vừa mở bao ra thì thấy một áo yếm. Nàng vuốt ve nó, lộ ra vẻ mặt không hiểu. Lúc này bà tử đã đắp khăn voan cho nàng, đẩy nàng ra cửa lên kiệu cưới. Nàng đoán chừng, phải là đường đi đến Sử Phủ...

“Nàng ấy chính là tiểu cô nương đã bị ta trộm đi áo yếm... Ta phải có trách nhiệm với nàng.”

Chẳng lẽ!

Nàng lật áo yếm lại, dưới góc phải nhìn thấy ba chữ được thêu rất nhỏ “Khanh Đa Bảo”.

Thật lâu sau này, nàng hỏi hắn khi nào thì hắn phát hiện nàng chính là tiểu cô nương bị hắn vô sỉ trộm đi áo yếm.

Câu trả lời của hắn là: “Ta luôn cho rằng... chính là ta xếp đặt... để Sử phu nhân mang nàng đến bên cạnh ta.”

♥ HOÀN ♥

Truyện được edit và đăng tải ebook phi lợi nhuận tại:
www.hoihienluoi.com

Table of Contents

[Tóm tắt](#)

[Chương 1: Gởi tặng quan tài](#)

[Chương 2: Sở thích bất lương](#)

[Chương 3: Khám phá](#)

[Chương 4: Đa Bảo, làm nương tử ta đi](#)

[Chương 5: Nhập môn](#)

[Chương 6: Di nương](#)

[Chương 7: Tái giá](#)

[Chương 8: Áo yếm](#)